

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 118/2023
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Бранке Дражић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Стефановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3566/22 од 15.09.2022. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3566/22 од 15.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3566/22 од 15.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 591/22 од 11.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: на име претрпљених физичких болова 90.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, док је тужбени захтев за разлику од досуђеног па до траженог износа од 120.000,00 динара одбијен као неоснован; на име претрпљеног страха 70.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, док је тужбени захтев за разлику од досуђеног па до траженог износа од 120.000,00 динара одбијен као неоснован и на име претрпљеног душевног бола због умањења животне активности 120.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, док је тужбени захтев за разлику од досуђеног па до траженог износа од 200.000,00 динара одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 101.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3566/22 од 15.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог и у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 177. Закона о облигационим односима, на шта тужена указује у ревизији. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да нема потребе за уједначавањем судске праксе, јер основ одговорности и постојање услова за ослобађање од одговорности, односно правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из ових разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 25.08.2020. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 280.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**